

קונטרס

תבא אתי

ידבר ממעלת הזוכה להתקרב אל הצדיק האמת,
וישמע בקולו, וילך אחריו, אשר דיקא על ידו יזכה
לחזור בתשובה שלמה, אפלו שנפל פכר במקום
שנפל, ויזהיר את כל בר ישראל להשמר מכל מיני
צבועים ורמאים המסתובבים עכשו בעולם.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוהרא"ש נ"י אמר, שעקר שלמות האדם בזה העולם – שיתקרב אל הצדיק האמת, אשר על ידו יזכה להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא; פי הצדיק פותח את העינים, והעקר – להסתכל על עצמו (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סז); פי תכף-ומיד כשאדם זוכה להתקרב אל הצדיק האמת, והוא פוקח לו את עיניו, ומתקן לו את מדותיו, על-ידי-זה מאיר בו את אורו יתברך, והצדיק קורא לכל אדם ואומר לו: "תבוא אתי, ואני אקרב אותך אל הקדוש-ברוך-הוא". אך זה לעמת זה יש משחיתים, קלפות דסטרא אחרא, המונעים מלכבד אל הצדיק, וככל שהצדיק האמת יותר גדול, כמורכך זה לעמת זה מתגברים עליו מונעים ומעכבים המדברים כל דבר אסור על זה הצדיק, העקר לרחק את האדם שלא יתקרב אליו, פי הם יודעים, אשר אם האדם אפלו הגרוע ביותר יתקרב אל הצדיק האמת, אזי יזכה להתקרב אליו יתברך, ומזה הסטרא אחרא והקלפות והמשחיתים מתיראים ומתפחדים עד מאד, ולכן עושים כל מיני פעולות שבעולם, ובודים על הצדיק האמת כל מיני שקרים וכזבים, העקר שלא יתקרב האדם אליו, ויתרחק מהצדיק האמת הצועק ומכריז לכל בר ישראל: "תבוא אתי, ואני אחזיר אותך אל הקדוש-ברוך-הוא".

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תרסז)

קונטרס

תָּבֵא אֵתִי

א.

בְּנֵי הַיְקָר! אִף שֶׁעָבְרוּ עָלֶיךָ בְּחַיִּים צָרוֹת וַיְסוּרִים, קִטְנוֹת וּמְכַאוּבִים, וְנִכְשַׁלְתָּ בְּעִבְרוֹת הַכִּי גְרוּעוֹת, וְנִפְלַת וְנִשְׁלַכְתָּ לְעִמְקֵי דַתְהוּמָא רַבָּא, אִף-עַל-פִּי-כֵן אֵל תִּתְיָאֵשׁ, אֵלָּא "תָּבֵא אֵתִי" אֶל הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעְלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, הַיְכוֹל לְהַעֲלוֹת וּלְהַגְבִּיֵה וּלְהַרִים גַּם אֶת נִשְׁמַתְךָ, וּלְנַקוּתָהּ מִכָּל מִינֵי חֲלָדָה, וְיַחְדִּיר בָּךְ תְּשׁוּקָה עֲצוּמָה לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ. אֲבָל עָלֶיךָ לְדַעַת, שְׂמַחְמַת שְׂחָטָאֲתָ, עוֹיֵת וּפְשַׁעַת בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְנִכְשַׁלְתָּ בְּכָל עִבְרוֹת שְׂבִיתוּרָה, רַחֲמָנָא לִישׁוּבְךָ, יִהְיֶה לְךָ קִשָּׁה מְאֹד "לְבֵא אֵתִי" אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, כִּי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם הַרְשָׁע שֶׁהַכְשִׁיל אוֹתְךָ בְּעוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים מְאֹד מִתְנַגֵּד אֶל הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעְלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, אֲשֶׁר יְכוֹל לְהַעֲלוֹת וּלְהַגְבִּיֵה וּלְהַדְבִּיק אֶת נִשְׁמַתְךָ אֶל שְׂרָשָׁה,

ומקיים רשעים ארורים, נואפים גמורים, היוצאים
 ומדברים נגד הצדיק הקדוש והנורא במעלה נוראה
 ונפלאה מאד, למען אתה תתרחק ממנו לגמרי, ולכן
 הנסיון גדול מאד, אם תבא אל הצדיק האמת או תחזור
 לאחוריה. וזו הבחירה שנותנים לאדם בזה העולם, אם
 יש לו דעת ושכל הוא מרגיש באמת את כאב חטאיו
 ועוונותיו המרבים, ומתחיל להסתכל על עצמו, איך
 שנתלכלך בחטאים מגנים, בחטאים נוראים, ושוכב
 בזהמת הטמאה, ונתעורר לבו מאד לשוב אל הקדוש-
 ברוך-הוא, אז הוא בא אל הצדיק האמת, ומבקש
 ממנו רפואת הנפש ורפואת הגוף, שיקרבו אליו
 יתברך, ויתן לו תקון אמתי ונצחי לתקן את אשר שחת
 ופגם בזה העולם, אבל אם אין לו זכות, כי הרבה
 לפשע, אז הוא הולך אחר צבועים ורמאים, שקרנים,
 רשעים ארורים, אשר אינם יכולים לתקן אותו, אלא
 רק להוציא ממנו את כספו וזהבו ואת פחו ומרצו,
 ומטעים אותו בכל מיני שקרים וכזבים, כאלו הם
 יכולים לתקן אותו, אבל באמת הם מוליכים אותו אל
 שאול תחתית ומתחתיו; ולכן ראה, אהובי, בני היקר,
 מאחר שנפלת כבר ונשלת בעמקא דתהומא רבא,
 "תבא אתי" אל הצדיק האמת הגדול במעלה נוראה
 ונפלאה מאד, אשר אינו חפץ ממך כלום, רק שתתן
 את לבך אליו, ותשמע ותקבל את דבריו הנעימים,

שְׁמַדְבַּר אֵלַיךְ וּמַעֲוֹרֵר אוֹתְךָ, שְׁתַּלַּךְ לְמָקוֹם פְּנוּי שְׂאִין
שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וְתַשִּׁיחַ וּתְסַפֵּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבַבְךָ
אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְתִתְוַדֶּה לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ עַל כָּל מֵה שְׁעָבַר
עָלֶיךָ מִיּוֹם הַיּוֹתֵךְ עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה, כִּי מַעֲלַת
הַיְהוּדִי הַדְּבָרִים — שְׂאָדָם מִתְוַדֶּה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, אֵין
לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלָל, כִּי בִּיּוֹן שְׂבָא אָדָם אֵל
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאוֹמֵר לוֹ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת:
"חֲטָאתִי, עֲוִיתִי, פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ, וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ עָשִׂיתִי".
אֵינוֹ זֶה מִשָּׁם עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לוֹ, כִּי כָּף
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מִדְּרַשׁ תַּנְחוּמָא בְּחֻקְתֵּי): אָמַר
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִיָּד שֶׁהֵם מִתְוַדִּים עֲוֹנוֹתֵיהֶם, מִיָּד
אֵנִי חוֹזֵר וּמְרַחֵם עֲלֵיהֶם. וְלִכֵּן כָּל מֵה שֶׁהַצַּדִּיק הֶאֱמַת
רוּצָה מִמֶּךָ — שְׁתַּלַּךְ אֵל מָקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שָׁם
בְּנֵי-אָדָם, וּתְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׁיחַתְךָ וְכָל אֲשֶׁר עִם לְבַבְךָ
בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ
אֵל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֵל אָבִיו בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלָךְ, וּתְסַפֵּר לוֹ
יִתְבַּרֵךְ מִי גָרַם לָךְ לְבֹא אֵל כָּל הַחֲטָאִים וְהָעֲוֹנוֹת
וְהַפְּשָׁעִים הָאֵלוֹ, וּמִי גָרַם לָךְ אֶת כָּל הַחֲטָאוֹת
נְעוּרִים הָאֵלוֹ, וְעַל-יַדֵּי שִׁתְּוַדֶּה לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
עַל כָּל הַחֲטָאִים — יִמְחַל לָךְ, כַּמוֹבָא בַּזִּהָר הַקְּדוֹשׁ
(בְּרֵאשִׁית נו): כָּל מֵאֵן דְּאוּדֵי עַל חֲטָאֵיהָ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
שְׂבִיק לֵיהָ וּמְחִיל עַל חוֹבֵיהָ [כָּל מִי שְׁמוּדָה עַל
חֲטָאֵיו, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹזֵב אוֹתוֹ וּמוֹחֵל לוֹ עַל

חובותיו]; וְזֶה מֵה שֶׁהַצַּדִּיק הָאֵמֶת הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה
 נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד מִבְּקֵשׁ אוֹתָךְ, שֶׁתִּישָׁב אֶת עֲצֻמָּךְ,
 וְתִדַּע אֲשֶׁר יָבֵא הַיּוֹם שֶׁתִּצְטָרֵךְ לַעֲזֹב אֶת זֶה הָעוֹלָם,
 וְלֹא יוֹעִיל לְךָ שׁוֹם דְּבָר, וְכָל אֵלֹה הַחֲטָאִים וְהָעוֹנוֹת
 וְהַפְּשָׁעִים בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה,
 שֶׁחֲטָאתָ, עֲוִיתָ וּפָשַׁעְתָּ מִנְּעוּרֶיךָ, הֵם יְלוּוּ אוֹתָךְ,
 רַחֲמָנָא לִישׁוּבְךָ, כִּי הָעִבְרוֹת קָשׁוּרוֹת בְּאָדָם, וּמְכַל
 עֲבָרָה וְעֲבָרָה נִבְרָאִים מִלְּאָף מִשְׁחִית וּקְלָפָה מְגַנָּה,
 וְהֵם הוֹלְכִים וּמְלוּיִם אֶת הָאָדָם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוֹלֵךְ,
 וּבִפְרֹט כְּשֶׁנִּסְתַּלֵּק מִזֶּה הָעוֹלָם, אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה וְאוֹי
 לְאוֹתָהּ חֲרָפָה שֵׁישׁ לוֹ, אֲבָל בְּרַגַע שְׁאָדָם זוֹכֵה וְכֹא
 וְאוֹמֵר לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "חֲטָאתִי, עֲוִיתִי, פָּשַׁעְתִּי
 לְפָנֶיךָ, וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי, אֲנִי מַחֵל לִי, אֲנִי כֹפֵר
 לִי, אֲנִי הִצַּל אוֹתִי מִשְׁאוּל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו. אֲנִי,
 רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, לֹא רָצִיתִי לַחֲטֹא אֶלָּא עוֹנוֹתִי
 הַמְרַבִּים גָּרְמוּ לִי שִׁיפְתָם מִחֵי וְדַעְתִּי וְחֲכָמְתִי לְגַמְרִי,
 וְאֲשַׁכַּח מִמֶּךָ וְאֶסְתַּוֵּב בְּעוֹלָם הַדְּמִיוֹן וּבְעוֹלָם הַחֲשֶׁךְ
 וְהַשָּׁקֵר, עַד שֶׁעֲבָרָה אַחַת מִשְׁכָּה אוֹתִי לְעֲבָרָה שְׁנִיָּה
 וְשְׁנִיָּה לְשְׁלִישִׁית וְשְׁלִישִׁית לְרַבִּיעִית, עַד שֶׁאֲנִי מְלֹא
 חֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, עַד שֶׁנַּעֲלָם וְנִסְתָּר מִמְּנִי
 לְגַמְרִי הָאוֹר, וְאֲנִי רַחוּק מִמֶּךָ לְגַמְרִי, וְאִינִי יוֹדֵעַ הֵיכָן
 אֲנִי מְסֻתָּב בְּזֶה הָעוֹלָם: בְּעוֹלָם הַדְּמִיוֹן, בְּעוֹלָם
 הַתְּהוֹ, בְּעוֹלָם הַחֲשֶׁךְ, בְּעוֹלָם הַהֶבֶל. אֲנִי כֹפֵר נֹא

לַחֲטָאֵי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי הַמְרֵבִים, וְהוֹצִיאֵנִי מֵהַשְּׂאוּל
 תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתֵי שְׁנַפְלֹתַי לְשֵׁם". בְּנִי, בְּנִי, אִם תִּרְגֵּל
 אֶת עֲצָמְךָ לֹאמַר לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא דְבוּרִים אֵלֶי
 וְיֹתֵר מֵהֶם, וְתִבְכֶּה וְתִתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, שְׂיַחֲוֶס
 וִירַחֵם עָלֶיךָ וְיֹצִיאֲךָ מֵהַחֹשֶׁךְ, אֵין אַתָּה יָכוֹל לְתַאֲר
 וּלְשַׁעַר אֶת מַעְלָתְךָ בַּשָּׁמַיִם, וְאֵיךְ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 אוֹהֵב אוֹתְךָ וְיִמְחַל וְיִסְלַח לְךָ עַל הַכֹּל, כִּי אֵין
 הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְחַיֵּב שׁוֹם בְּרִיָּה אֲלֵךְ אֵלֵךְ רוֹצֵה
 שְׂיִתְדוֹדוּ אֵלָיו, וְאֵז יִמְחַל לָהֶם. וְעַל-כֵּן, בְּנִי, "תְּבֹא
 אִתִּי", וְתִחַזֵּיק בְּצַדִּיק הָאֱמֶת, הַמְלַמֵּד אוֹתְךָ אֶת
 הַלְמוּד הַעֲמֻק הַזֶּה, וְאֵף שֶׁזֶה נִרְאֶה דְבַר פְּשוֹט מְאֹד
 שְׂאָדָם הוֹלֵךְ לְמָקוֹם פָּנוּי שְׂאֵין שֵׁם בְּנֵי-אָדָם, וְצוֹעֵק
 וּמִתְחַנֵּן וּמִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ שְׂיַחֲוֶס וִירַחֵם עָלָיו,
 וְיֹצִיאֵהוּ מֵהַשְּׂאוּל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתֵי, וּמֵהָעוֹנוֹת
 שְׁנִדְבְּקוּ בוֹ, עִם כָּל זֹאת אֵין זֶה דְבַר פְּשוֹט אֲלֵךְ עוֹלָה
 מֵעֵלָה מֵעֵלָה; אֲשֶׁרִי מִי שְׂבֹא אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֶת,
 וּמִקְבֵּל אֶת הַדַּעַת הַזֶּה, וְאֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂמִתְרַחֵק
 מִרְמָאִים וְצְבוּעִים וְשִׁקְרָנִים הַמְטַעִים אֶת הָאָדָם כְּאֵלוֹ
 יֵשׁ בְּכַחֵם לְתַקֵּן אוֹתוֹ בְּלִי תַפְלָה; כִּי מִי שְׂמִקְרָב אֶל
 הַצַּדִּיק הָאֱמֶת הַדְּבוּק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, יִזְכֶּה גַם
 הוּא שְׂיִפְתַּח לְבוֹ וְדַעַתוֹ וּפִיו לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, עַד
 שְׂיִשְׁיֵג הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת וְיִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה אֱמֶתִית, אֲבָל מִי
 שְׂהוֹלֵךְ אַחֵר רַמְאֵי וְצְבוּעַ וְשִׁקְרָן הַמוֹלִיכֵי בְּחֹשֶׁךְ

ומוציא ממנו את כל כספו ומרצו, ונותן לו כל מיני תקונים של הבל, אוי לו ואוי לנפשו, שמניח את עצמו לטעות, כי בזה העולם יכולים להטעות את האדם מאוד מאוד, ולכן "תבא אתי" אל הצדיק האמת מיחידי הדורות, המגלה לכלם את אמת מציאותו יתברך, ואינו מבקש ממך אלא שתשיח ותספר אליו יתברך, אשר זה עקר התשובה — שאדם שיודע בנפשו שפגם בכל מיני פגמים ובכל מיני חטאים ונפל בעמקא דתהומא רבא על-ידי פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ולכן אין עצה אחרת אלא לבא ולשפך שיח ותפלה אליו יתברך, שאז לא יזוז משם ריקם, אלא יקבלו הקדוש-ברוך-הוא בתשובה שלמה; אשרי מי שזוכה להחזיק מעמד ובא תמיד אל הצדיק האמת, המגלה לו עצות נוראות ונפלאות איך לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך.

ב.

בני! מאחר שעבר עליך בחייה מה שעבר, שנפלת בשאול תחתית ומתחתיו, ונתלכלכת בכל מיני זמה, ועשית מעשים מגנים עד מאוד, ונדמה לך כאלו אבד מנוס ותקנה ממך, "תבא אתי" אל הצדיק האמת המגלה את אמת מציאותו יתברך, ואיך שהוא יתברך

מְחִיָּה וּמְהוּה וּמְקַיִם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמָח, חִי, מְדַבֵּר, הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִתְאַבֵּק בְּעֵפֶר רַגְלָיו, וְתִשְׁמַע בְּקוֹלוֹ שְׁמִבְּקֹשׁ אוֹתָךְ: בְּנִי, בְּנִי, אֵל תִּתְיַאֲשׁ. כִּי יָדוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פְּרוּסָה תַּחַת כַּנְּפֵי הַחַיּוֹת כְּדֵי לְקַבֵּל בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה (פְּסָחִים קִיט.), כִּי מַעֲלַת הַצְּדִיק הָאֲמֵת הַדְּבִיּוֹק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ — אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלֵל, כִּי יֵשׁ בְּכַחוֹ לְהַעֲלוֹת וּלְהַגְבִּיֵה וּלְהַרִים וּלְתַקֵּן אֶת כָּל הַנְּשָׁמוֹת הַפְּגוּמוֹת, אֲפֵלוּ מִי שֶׁלְּכֹלֵךְ אֶת עֲצָמוֹ בְּהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה וּבְכָל מִינֵי פֶגַם הַבְּרִית וְעַרְיוֹת, גַּם עָלָיו נִמְשַׁכֵּת רַחֲמָנוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא עוֹד אֶלָּא אִם יִחֹזֵר בְּתְּשׁוּבָה אֲמֵתִית, הוּא יְכוּל לְגַרֵם שְׂיִמְחַל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (יוֹמָא פו:): גְּדוּלָה תְּשׁוּבָה שְׁבִשְׁבִיל יִחִיד שְׁעֵשֶׂה תְּשׁוּבָה מוֹחֲלִים לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ; וּלְכָל זֶה זוֹכִים דִּיקָא עַל-יַדֵי הַצְּדִיק הָאֲמֵת הַמְּחַדִּיר בְּאָדָם הַתַּחֲזִיקוֹת עֲצוּמָה, וּמַעוֹדְדוֹ וּמְחַזְּקוֹ וּמְאַמְצוֹ וּמְשַׁמְחוֹ וּמְקַרְבּוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְעַל-כֵּן "תבא אתי", אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֶל הַצְּדִיק הָאֲמֵת, הַיְכוּל לַעֲשׂוֹת גַּם אוֹתָךְ כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ אֲמֵת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵל תִּתְיַאֲשׁ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֶּן. וְאִף שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ שְׁעָבְרוּ עָלַי כְּכַר בְּחַיִּיךָ כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים, קִטְנוֹת וּמְכַאוּבִים, וְנִדְמָה לְךָ כְּאִלוֹ אֲבָד מְנוּס וְתַקְוָה מִמֶּךָ, וּכְאִלוֹ אֵין לְךָ כְּכַר שׁוּם תַּקְוָה כָּלֵל, כִּי כָּל-כָּךְ

נפלת בחשך, וכל-כך נתלכלכת בזהמת פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ועברת על כל מיני עברות שבעולם במחשבה, דבור ומעשה, ובהסתכליות אסורות, עם כל זאת גדלת מעלת הצדיק הדבוק באין סוף ברוך הוא, אין לתאר ואין לשער כלל, ועל-כן "תבא אתי" אליו, ותשמר את עצמך מכל מיני רמאים וצבועים ושרקנים המסתובבים עכשו בעולם, והם נוהגים תקונים של הכל שאין בהם שום תועלת כלל, כי עקר התקון לאדם הוא רק שיבא אליו יתברך, ויתחבא באיזה מקום פנוי שאין שם בני-אדם, וישית ויספר לפניו יתברך את כל אשר עם לבבו. בני, בני, אין עוד תקון יותר גדול מזה שאדם הולך אל מקום פנוי וצועק ומבקש ומתחנן אליו יתברך שיחוס וירחם עליו, ויוציאו מהשואל תחתית ומתחתיו, שאז אינו זז משם עד שמוחלים לו על כל עוונותיו, כמאמרם ז"ל (במדבר רבה, פרשה כ', סימן יג): בלעם היה רשע ערום, וידע שאין עומד בפני הפורענות אלא תשובה, שכל מי שחטא ואומר: חטאתי, אין רשות למלאך לגע בו; ועל-כן עושה בלעם, המלא נאוף וזהמה, כל מיני מניעות למנע ולעכב את האדם שלא יבא ולא יתפלל אל הקדוש-ברוך-הוא, ולא ידבר אליו יתברך, ומתלווצץ מכל זה, שזה כלל הרמאים והצבועים, הרשעים הארורים, המפתים את האדם שלא ילך אל

הצדיק האמת הדבוק בו יתברך, כי בכל דור ודור הקדוש-ברוך-הוא שולח צדיק קדוש ונורא מאד, הדבוק בפי החיים באין סוף ברוך הוא, והוא בטל ומבטל בכל עת ורגע לאור אין סוף ברוך הוא, ויש בכחו להעלות ולהגביה ולתקן את כל הנשמות הפגומות והמלכלכות בתאות נאוף — הוצאת זרע לבטלה, ובכל מיני עריות, אלא זה לעמת זה קמים עליו רשעים ארורים, מתנגדים מזהמים, ומדברים עליו כל דבר אסור, ומסיתים ומפיתים את בני-אדם שלא ילכו אליו, והם תלמידי בלעם הרשע הנואף הגדול; כי כלל זה תקח בידך — אם תמצא רשעים ארורים המדברים על צדיק קדוש המגלה את אמתת מציאותו יתברך, בודאי הם פגומים מאד, כי לא ידבר אדם על צדיק המגלה את אור האין סוף ברוך הוא אלא מי שפגם, כי איך יכולים לדבר על צדיק קדוש ונורא המדבר תמיד ממנו יתברך, ומגלה תמיד את הקדוש-ברוך-הוא?! אין זה אלא תלמידי בלעם הרשע, רשעים ארורים, המלאים נאוף; ולכן "תבא אתי" בני, ותברח מכל אלו המסיתים והמדיחים אותך שלא תתחבר אל הצדיק האמת ותחזיק מעמד, ואז תראה שימתקו ממך כל הדינים, ותזכה לחזר בתשובה שלמה, וגם אתה תזכה לבא אל תקונך הנצחי מעתה ועד עולם.

ג.

בְּנֵי, בְּנֵי! מֵאַחַר שֶׁכָּבַר עָבַר עָלֶיךָ בְּחַיִּיךָ כָּל מִינֵי
 צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְכָל מִינֵי מְכַאוּבִים רָעִים, וְנִתְלַכְלַכְתָּ
 בְּכָל מִינֵי לְכַלוּכִים וְהִסְתַּכְּלִיזוֹת וּבְכָל מִינֵי זְהֵמוֹת, אֵל
 תִּתְיָאֵשׁ כָּלֵל, אֲלֵא "תבא אתי" אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת
 הַמְּגֵלָה אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וּמִחֲדִיר בָּאָדָם
 הַרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה, שְׂדֵיָקָא עַל יָדָם תִּזְכֶּה לַחֲזוֹר בְּתְּשׁוּבָה
 אֲמִתִּית, וּכְמֵאֲמָרָם ז"ל (פְּסִיקְתָא רַבְתִּי): גְּדוּל כַּחַה שֶׁל
 תְּשׁוּבָה, שְׂפִיזוֹן שְׂאָדָם מְהֵרָה בְּלִבּוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה
 — מִיָּד הִיא עוֹלָה, לֹא עַד עֲשָׂרָה מִיָּלִים, וְלֹא עַד
 עֲשָׂרִים מִיָּלִים וְלֹא עַד מֵאָה מִיָּלִים, אֲלֵא עַד מֵהַלָּךְ
 חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וְלֹא עַד רִקִּיעַ רֵאשׁוֹן וְשְׁנֵי וְשְׁלִישֵׁי
 אֲלֵא שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת לִפְנֵי כֹסֵא הַכְּבוֹד; רֵאָה, בְּנֵי, אֶל
 מֵהַ צַּדִּיק הָאֵמֶת יָכוֹל לְהֵבִיא אוֹתָךְ. אֲבָל עַקֵּר
 הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיּוֹן הוּא שֶׁקָּמִים עָלָיו רְשָׁעִים אַרְוּרִים,
 נוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, וּמְדַבְּרִים עָלָיו כָּל רָע, כִּי כִּנְגֵד כָּל
 צַדִּיק הַמְּגֵלָה אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְאִיךָ שְׂאִין
 שׁוֹם תְּקוּהָ וְתוֹחֶלֶת לְאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲלֵא לְרוּץ
 וְלִבְרוּחַ אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִדְבַר וְלְשִׁיחַ וּלְסִפּוֹר
 אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, נֶגֶד צַדִּיק קְדוּשׁ
 וְנוֹרָא כְּזֶה עוֹמְדִים רְשָׁעִים אַרְוּרִים כְּכִלְבִּים
 הַמִּתְחַפְּשִׁים עֲצָמָם כְּאֵלֵי הֵם צַדִּיקִים, וּכְאֵלֵי הֵם

תבא אתי

קלה

מִתְקַנֵּי תְקוּנִים וְנוֹתְנֵי סְגֻלוֹת, וּבְאֵמֶת הֵם צְבוּעִים
וְרַמָּאִים וְשִׁקְרָנִים הָרוּצִים רַק אֶת כֶּסֶפְךָ, כִּי עָקֹר
תְּשׁוּבָה וְתִקּוּן שֶׁל הַחוּטָא הוּא רַק לְבֹא אֶל הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל
רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וְלִצְעֵק וּלְהִתְחַנֵּן: "אָנָּה, אָנָּה,
אָבִי שֶׁבַשְׁמַיִם, חוּס וְחַמֵּל עָלַי וּמַחֵל לִי עַל חֲטָאֵי
וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי הַמְרַבִּים, שְׁחַטָּאתִי, עֲוִיתִי, פָּשַׁעְתִּי
לְפָנֶיךָ בַּפֶּגֶם הַבְּרִית, וּבַמַּחְשְׁבוֹת זָרוֹת וּבַהֲרָהוּרִים
רָעִים וּבַהֲסִתְּפִלְיוֹת אֲסוּרוֹת, וּבַמַּעֲשִׂים אֲסוּרִים, אָנָּה
חוּס וְרַחֵם עָלַי וְהוֹצִיאֵנִי מֵהַבוֹץ וְהַלְכְלוּךָ הַזֶּה שֶׁאֵלָיו
נִפְלְתִי". בְּנִי, בְּנִי, אֵינְךָ יוֹדֵעַ וְאֵינְךָ יָכוֹל לְתַאֵר וּלְשַׁעַר
אֶת גְּדֹל הַזְכוּת שֶׁיֵּשׁ לָאָדָם בְּשַׁעֲהַ שֶׁבֹא לְהַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא וּמִתּוֹדָה לְפָנָיו, וְצוֹעֵק וּמִתְחַנֵּן עַל נַפְשׁוֹ,
וּמְדַבֵּר אֵלָיו כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל
אָבִיו, אֲשֶׁר עַל-יָדָי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר מִמְּשִׁיכִים עַל
עַצְמוֹ אֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וְדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ.
אֲבָל כְּנֶגֶד הַצְּדִיק הַקְדוּשׁ וְהַנוֹרָא הַזֶּה הַמְלַמֵּד אוֹתְךָ
אֶת הָעֲצוֹת הַנִּפְלְאוֹת וְהַנוֹרָאוֹת הָאֵלוּ, יֵשׁ רְשָׁעִים
אֲרוּרִים הַמְתְּלוֹצְצִים מִמֶּנּוּ, כִּי הַצְּבוּעִים, הַרַמָּאִים
וְהַשִּׁקְרָנִים אֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְסַבֵּל אֶת גְּדֹל הָאוֹר, וְלִכְן
הֵם מְסִיתִים וּמְדִיחִים אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא
יִתְקַרְבוּ אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת שֶׁיֵּשׁ בְּכַחוֹ לְתַקֵּן אֶת כָּלֵל
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלִכְן "תבא אתי" אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת,

וְתִבְרַח מִכָּל הַצְּבוּעִים, הַרְמָאִים וְהַשְּׁקֵרְנִים, אֲשֶׁר אֵינָם
 יְכוּלִים לְתַקֵּן אוֹתָךְ כָּלֵל, אֲדַרְבֵּה יִשְׁלִיכוּ אוֹתָךְ בְּבוֹר
 חֲשׂוֹךְ שֶׁלֹּא תִהְיֶה לָּךְ תִּקְוָה; אֲשֶׁר־מִי שֶׁזֹּכֵה לָבֹא אֶל
 הַצַּדִּיק הָאֱמֶת הַמְּגֻלָּה אֶת אֱמֶתת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ,
 וּמְגֻלָּה אֲשֶׁר אִם הָאָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, אִם חוֹזֵר וְעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה, הֲרֵי הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא עִמּוֹ בְּרַחֲמִים, וְהוּא יִתְבַּרֵךְ מִקְּבֵל תְּשׁוּבָתוֹ,
 וְאֵינוֹ זוֹכֵר לוֹ אֶפְלוּ מִקְּצַת עֲוֹנוֹתָיו (תָּנָא דְּבִי אֱלִיהוּ רַבָּה,
 פֶּרֶק ד'). וְאֵל כָּל זֶה תִּזְכֶּה דִּיקָא אִם תִּהְיֶה מִקְרָב אֶל
 הַצַּדִּיק הָאֱמֶת. וְעַל-כֵּן "תבא אתי" אֶל הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ
 וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, וּבְרַח לָךְ מִכָּל הַלְּצִים וְהַשְּׁקֵרְנִים,
 הַצְּבוּעִים וְהַרְמָאִים הַמְּסֻתְּוֹכְבִּים עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם, וְאֵין
 בְּיָדָם לְתַקֵּן אֶת עֲצָמָם וּמִכָּל שְׁפָן אֵיךְ הֵם חוֹגְרִים
 מִתְּנִיחֵם לְתַקֵּן זִוְלָתָם?! אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה, אוֹי לְאוֹתָהּ
 חֶרְפָּה, אֵיךְ שְׁמוֹלִיכִים שׁוֹלֵל אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּהֶבֶל
 הַבָּלִים, וְנוֹתְנִים סְגֻלוֹת וְתִקְוֹנִים שֶׁל צָחוּק, הָעֵקֶר
 לְהוֹצִיא מֵהֶם אֶת זְהָבָם וְכֶסֶפָּם; כִּי עֲלֶיךָ לְדַעַת,
 אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר הַצַּדִּיק הָאֱמֶת הַדְּבוּק בְּאֵין
 סוּף בְּרוּךְ הוּא, מוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ אֵלֶיךָ, וְרוֹצֵה לְהַגְבִּיחַ
 אוֹתָךְ אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִפְתַּח גַּם פִּיךָ לְדַבֵּר
 אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, הוּא אֵינוֹ
 צָרִיךְ אֶת כֶּסֶף, הוּא אֵינוֹ רוֹצֵה מִמֶּךָ כָּלוּם, רַק
 שְׂתַצִּית אוֹתוֹ, וְזֶה הַסִּימָן אִם הוּא צַדִּיק אֱמֶתִי הַדְּבוּק

בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְרוּצָה רַק אֶת טוֹבְתָךְ הַנְּצָחִית,
 וְרוּצָה לְתַקֵּן אוֹתְךָ, וּלְהֵבִיא אוֹתְךָ אֶל הַשְּׁלֵמוֹת שְׁגָם
 אֶתְּהָ תִּהְיֶה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ — כְּשֵׁאיִנוּ
 מְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ כֶּסֶף, וְאיִנוּ צָרִיךְ אֶת מְמוֹנָךְ, לֹא-כֵן אֱלוֹ
 הַרְמָאִים וְהַצְּבוּעִים, הַשְּׁקֵרָנִים וְהַנוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים
 הַחוֹלְקִים עַל הַצְּדִיק הָאֱמֶת, הֵם רוֹצִים אֶת כֶּסֶף
 וְזָהָב, וּמְבַקְשִׁים מִמֶּךָ כֶּסֶף בְּעִבּוֹר הַתְּקוּנִים וְהַסְּגֻלוֹת
 וְהַהֶבֶל שְׁלֵהֶם, וְלָכֵן "תבא אתי" אֶל הַצְּדִיק הָאֱמֶת,
 וְתִפְסִיק לְרוּץ אֶל הַשְּׁקֵרָנִים, הַרְמָאִים וְהַצְּבוּעִים, וְאִז
 תִּזְכֶּה גַם אֶתְּהָ לְתַקֵּן אֶת נִשְׁמַתְךָ; אֲשֶׁר־מִי שֶׁשׁוֹמֵעַ
 אֶל דְּבוּרֵי אֱלוֹ, וּבָא אֶל הַצְּדִיק הָאֱמֶת, אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ
 תְּקוּנָה לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל.

ד.

בְּנִי, בְּנִי! רְאֵה וְתִתְיַשֵּׁב לְאֵיזָה מְצַב נִקְלַעְתָּ
 עַל-יְדֵי חַטָּאִיךָ הַמְּרַבִּים, שֶׁהִתְלַכְלַכְתָּ מִנְּעוּרֶיךָ בְּפָגַם
 הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְהִסְתַּכַּלְתָּ בְּכֹל מִיַּי
 טְנַפֵּת וּרְאִיוֹת אַסּוּרוֹת, וְהִרְהַרְתָּ בְּהִרְהוּרֵי אַסּוּרִים,
 וְטַמַּאתָ אֶת מַחְךָ וּמַחֲשַׁבְתְּךָ, עַד שֶׁנִּפְלַתְּ אֶל עַמְקָא
 דְּתַהוּמָא רַבָּא, וּמַר וְחֻשֶׁךְ לְךָ הַחַיִּים מְאֹד מְאֹד, וְנִדְמָה
 לְךָ כְּאִלוֹ אֶבֶד מִמֶּךָ מְנוּס וְתִקְוָה לְגַמְרִי, וְלָכֵן "תבא
 אתי" אֶל הַצְּדִיק הָאֱמֶת, שֶׁיֵּשׁ בְּכֹחוֹ לְהַחֲדִיר גַם בְּךָ

התעוררות לתשובה, ויכול להחזיר אותך בתשובה
אמתית, והוא מגלה לך עצה נוראה ונפלאה מאד,
שתפתח את פיה לדבר אליו יתברך, ותתודה על
חטאיך המרבים, כמובא בזהר הקדוש (במדבר רלא):
אצטריך לבר נש לפרשא חובוי כל חד וחד כמה
דאיהו בגין דמאן דמפרש חטאוי לא אתמסר דיניה
אלא בידא דמלכא קדשא בריך הוא בלחודוי [צריך
כל אדם לפרש את חובותיו כל אחד ואחד כפי שהוא,
כי מי שמפרש את חטאיו לפניו יתברך, לא נמסר דינו
אלא ביד מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא
בלבד]. ולא זז משם עד שהקדוש-ברוך-הוא מכפר
לו, ולכן "תבא אתי", אהובי, בני היקר, אל הצדיק
האמת הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, המגלה לך
את העצה הנפלאה הזו, שתלך למקום פנוי שאין שם
בני-אדם, ותצעק ותבקש ממנו יתברך: "אנא השם,
חטאתי עויתי, פשעתי לפניך והרע בעיניך עשיתי
מנעורי עד היום הזה, אנא כפר לי על חטאי ועוונותי
ופשעי המרבים, אנא הוציאני מהבוץ והלכלוך
שנפלתי בהם. אנא, רבונו של עולם, מחל לי על
ההרהורים רעים שהרהרתי בנאוף ובאפיקורסות. אנא,
אבי שבשמים, מחל לי על חטאי המרבים שהסתכלתי
בכל מיני ראיות אסורות ובדברים מגנים, אנא כפר לי
על חטאי ופשעי שדברתי נבול פה ולשון-הרע

ורכילות וקללתי קללות, אנא חוס ורחם על ידי ועל
 רגלי ועל כל גופי שעשיתי כל מיני מעשים מגנים,
 והלכתי אל כל מיני מקומות מגנים ומזהמים". בני,
 בני! אם "תבא אתי" אל הצדיק האמת, ותצית אותו
 אל מה שיאמר לך, ותקיים את דבריו, ותפרש את כל
 שיחתך אליו ותברך, אפלו שעשית כבר את המעשים
 הכי מגנים, לא תצא משם, עד שימחל לך הקדוש-
 ברוך-הוא. אבל עלי לומר לך, שלא יהיה לך קל
 להחזיק עצמך אצל הצדיק האמת, כי כנגד כל צדיק
 וצדיק אמת יש כנגדו רשע ערום בלעם הרשע, נואף
 ככלב, המדבר על הצדיק כל דבר אסור, ולכן "תבא
 אתי", אהובי, בני, אל הצדיק האמת שבדור הזה,
 המגלה לך את אמתת מציאותו ותברך, ומוליך אותך
 בדרך הנכון, ואם תחזיק מעמד ולא תשבר משום
 דבר, אז לא תזוז משם עד שימחל לך הקדוש-ברוך-
 הוא. אבל הבחירה כל-כף גדולה שדיקא על צדיק
 קדוש כזה המגלה והמפרסם את אמתת מציאותו
 ותברך, דיקא עליו ותחברו רשעים ארורים, נואפים
 ככלבים, וידברו עליו כל דבר אסור רק מחמת קנאה
 סרוחה שמקנאים בו — איך זכה כבר בזה העולם
 להיות בטל ומבטל אל האין סוף ברוך הוא, ולא
 לראות שום דבר רק את אמתת מציאותו ותברך,
 ועל-כן הם פוערים את פיהם הרע ומעזים פניהם

הטמאות לדבר על צדיק קדוש ונורא כזה, ולכן זה הנסיון שלך, אהובי, בני היקר, או לשמע אל הנואפים ככלבים הרשעים ארורים המדברים כל רע על הצדיק האמת, המגלה את אמת מציאותו יתברך, או ש"תבא אתי" בני, אל הצדיק האמת, והוא יאיר בך את אמת מציאותו יתברך, עד שגם אתה תזכה להתבטל אל האין סוף ברוך הוא, ותהיה נעשה כלי להמשיך בו הארת האין סוף ברוך הוא, והבחירה בידיך; אשרי מי ששם לבו ודעתו ואזניו אל דברי אלו, ושומע בקולי, ו"בא אתי" אל הצדיק האמת, שאז לא יזוז משם עד שימחלו לו על כל עוונותיו.

ה.

אהובי, בני היקר! מאחר שעבר עליך בחייה כל מיני צרות ויסורים, כל מיני מכאובים, ונפלת בשאול תחתית ומתחתיו, ונתלכלכת בכל מיני עברות שבעולם, עלי לבקש אותך, ש"תבא אתי" אל הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, אשר יכול להוריד את עצמו אליך, ולהאיר בך גם-כן את אמת מציאותו יתברך, כי זה עקר גדלת הצדיק, שזוכה לעלות בכל עת ורגע למעלה למעלה ולהשיג השגות נוראות ונפלאות בהשגת אלקות, וזה נותן לו כח לרדת מטה

מטה אל השאול תחתית ומתחתיו, להרים ולהגביה את כל הנפשות הנפולות והמשלכות בתאוותיהם ובמדותיהם הרעות, ובפרט אלו שנכשלו בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, אשר החטא הזה עוקר את האדם לגמרי ממנו יתברך, כי מי שחטא בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, על-ידי-זה נחשבת ממנו האמונה הקדושה, ותכף-ומיד כשאדם מאבד את האמונה הקדושה, מרים ורעים לו החיים מאד; ועל-כן "תבא אתי" אל הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, והוא יחדיר בך את האמונה הקדושה; כי הצדיק הוא שרש האמונה, ומי שרוצה לזכות לאמונה ברורה ומזככת בו יתברך, עליו להתקרב אל הצדיק האמת; ועל-כן, בני היקר, "תבא אתי" אל הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, והוא יחדיר בך את האמונה הקדושה, שגם אתה תבא ותתחנן אליו יתברך. כי באמת התפלה תלויה באמונה, כי לא ידבר אדם אל הקדוש-ברוך-הוא, אלא אם-כן יש לו אמונה ברורה ומזככת, כי המאמין האמתי, שמאמין אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, הוא בורח רק אליו יתברך, ומדבר רק עמו יתברך, ועל-כן ההכרח על כל אדם להתקרב אל הצדיק האמת, הדבוק בתי החיים בו יתברך, ועל ידו ויקא נחלקת באדם

הַאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה. וְעַל-כֵּן בְּנִי, "תבא אתי" אֶל הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, וְאֵל תְּסַתְּפֵל עַל הַרְשָׁעִים אַרְוּרִים, נוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, הַחֹלְקִים עַל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, כִּי זֶה בְּשִׁבִיל הַנְּסִיוֹן וְהַבְּחִירָה לְנִסּוֹת אוֹתָךְ בְּמִי תִבְחַר, אִם תִּבְחַר בְּאֵלוֹ הַמְּנוּזָלִים הַנוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, הַרְשָׁעִים אַרְוּרִים, הַצְּבוּעִים וְהַשְּׁקֵרְנִים וְהַרְמָאִים הַרוֹצִים אֶת כְּסָפְךָ, אוֹ תִבְחַר לָבֵא אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי, שְׂאִינוֹ צָרִיךְ אֶת כְּסָפְךָ, וְאִינוֹ צָרִיךְ מִמֶּךָ שׁוֹם דָּבָר, אֶלָּא רוֹצֵה לְהַעֲלוֹת וּלְהַגְבִּיחַ וּלְהַרִים אֶת נִשְׁמַתְךָ, וּלְהַדְבִּיקָהּ בְּשִׁרְשָׁהּ הָעֲלִיוֹן, וְלִכֵּן "תבא אתי", אֱהוּבִי, בְּנִי, אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, וְתִשְׁמַע בְּקוּלוֹ וְתִבְטֵל אֶת שְׁכֻלְךָ הַמְדַמָּה לְגַמְרִי, וְתִפְרֵר אֶת מְקוֹמְךָ, וְתִזְכֹּר הֵיטֵב מַה שֶּׁעָשִׂיתָ בְּחַיִּיךָ, וְאִיךָ שֶׁנִּתְלַכְלַכְתָּ בְּפֶגַם הַבְּרִית — הוֹצָאתָ זֶרַע לְבִטְלָה, וּבַהֲסַתְּפָלִיּוֹת אֲסוּרוֹת וּבְמַדוֹת רָעוֹת, שֶׁדִּיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִשְׁבֵּר לְבָבְךָ, וְתוּכַל לְקַבֵּל אֶת דְּבָרֵי הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד; אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְהַכְנִיס בְּעֶצְמוֹ דְּבוּרִים אֵלָיו, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

.ו.

אֱהוּבִי, בְּנִי! רְאֵה לְחַזֵּק אֶת עֲצֻמְךָ לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עַל נַעַם חֻלְקְךָ שְׁזָכִיתָ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת,

הדבוק בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמְאִיר בְּךָ גַּם-כֵּן אֶת
אַמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַלֶיךָ לְהִתְחַזֵּק בְּזֶה כָּל יְמֵי
חַיֶּיךָ, כִּי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם אֹרֵב מְאֹד עַל אֱלוֹ הַנִּפְשׁוֹת
הַפְּגוּמוֹת וְהִירוּדוֹת הַמְּשֻׁלְכוֹת בְּתַאוּתֵיהֶן וּבְמַדוּתֵיהֶן
הַרְעוֹת הַזּוֹכוֹת לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת הַיְכוּל
לְהַגְבִּיחַ אוֹתָם עַד גְּבַהֵי מְרוֹמִים, וְעַל-כֵּן הוּא מְקִים
עֲלֵיהֶם רְשָׁעִים אֲרוּרִים, נוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים הַחוֹלְקִים עַל
הַצַּדִּיק הָאֱמֵת הַדְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלִכֵּן שָׁמוּחַ תִּשְׂמַח
עַל אֲשֶׁר זָכִיתָ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת אֲפִלּוּ בְּתוֹךְ
תַּקְּףָה יְרִידוֹתֶיךָ וּנְפִילוֹתֶיךָ וּבְתַקְּףָה לְכַלּוֹכְךָ, גַּם שָׁם אַתָּה
זוֹכֵה לְהִתְחַזֵּק בַּצַּדִּיק; וְעַל-כֵּן אֲנִי מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ מְאֹד,
שֶׁ"תְּבֹא אִתִּי" אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, וְתִשָּׂא אֶצְלוֹ תָּמִיד,
כִּי סוּף כָּל סוּף יִמְיָנוּ כָּצֵל עוֹבֵר, הִנֵּה אֲנַחֲנוּ כָּאֵן, וְעוֹד
מְעַט אֲנַחֲנוּ יוֹצְאִים מִזֶּה הָעוֹלָם, וּמָה נִשְׂאָר מִהָאָדָם?
רַק מָה שֶׁזּוֹכֵה לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרַךְ,
וְאֲפִלּוּ כִּשְׁהוּא נִמְצָא בְּשֵׂאוֹל תַּחְתִּית וּמִתְחַתֵּיו וּמִלְּכָלֶךָ
בַּחֲטָאִים וְעוֹנוֹת, וְהוּא בָּא וְצוּעֵק לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת שְׂיָחוּס וּיְרַחֵם עָלָיו, וַיִּחַזֵּק אוֹתוֹ וַיּוֹצִיאֵהוּ
מִהַשְּׂאוֹל תַּחְתִּית וּמִתְחַתֵּיו, זֶה מָה שֶׁנִּשְׂאָר מִהָאָדָם, כִּי
כָּל הָעִתְקָה שֶׁאָדָם נֶעְתַּק מִהָרַע וּמִמְשִׁיךְ אֶת עַצְמוֹ אֶל
הַטּוֹב, זֶה נִמְשָׁךְ וְקָיָם לְעַד וּלְנִצְחַת נְצָחִים, כִּי לִית
רְעוּתָא טְבָא דְאִיתְאָבִיד [אֵין שׁוּם רְצוֹן טוֹב שֶׁנֶּאֱבָד,
חַס וְשְׁלוֹם] (וְהַר תְּרוּמָה קנ:), וְכָל קוֹל וְקוֹל שֶׁאָדָם צוּעֵק

ובוֹכָה וּמְתַחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ — נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל;
וְעַל־כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, "לְבֵא אֶתִי" אֶל הַצַּדִּיק
הָאֲמֵת שְׁבִדּוֹר הַזֶּה, וְדִיָּקָא עַל יָדוֹ תִזְכָּה לְתַקוּן הַנְּצַחִי
בְּזֶה וּבְבֹא לְנִצְחַת נְצַחִים.

תם ונשלם, שבת לאל בורא עולם!